

MARC-UWE KLING

HET
KANGOEROE
MANIFEST

Vertaald door Elbert Besariz

GRAPPIG

Uitgeverij De Harmonie

Voor niks, niks
en drie keer niks

Naar een ware gebeurtenis¹

-
- 1 Delen van het verhaal spelen zich daarentegen af in de toekomst.^{1.1}
- 1.1 Nu zou je je kunnen afvragen: hoe kan dat? Maar je kunt je er ook bij neerleggen dat de bewering daardoor moeilijk te weerleggen is.^{1.1.1}
- 1.1.1 Je zou misschien kunnen zeggen dat het verhaal zich afspeelt ná een ware gebeurtenis.

‘De domste slachters kiezen hun schapen...
nee... hij ging anders. De domste schapen
kiezen hun kalveren... wacht... Het domste
schaap sterft in zijn slaap... Nee... Laat ook
maar zitten.’

Oscar Wilde

WATVOORAFGING:

In 1896 publiceerde H. Zimmern in een tijdschrift voor assyriologie een vertaling van een bijna drieduizend jaar oude tekst in spijkerschrift, die was gevonden in de ruïnes van de bibliotheek van Assoerbanipal in Nineve.

Op het kleitabletje had de oemanoe (wijze magiër) Sjaggilkinam-oebib geschreven: 'Waar je ook kijkt zijn mensen een stelletje idioten bij elkaar!'

In principe vat dat alles wel mooi samen.

Er waart een kangoeroe door Europa. Alle machten van het oude Europa hebben zich verenigd in een heilige klopjacht op de kangoeroe – de paus en de pinguïn, Jörg en Jörn Dwigs, de vreemdelingendienst, het Ministerie voor Productiviteit en de Duitse sterke arm der wet.

Welke oppositiepartij is niet door haar regerende tegenstander weggezet als asocialistisch? Welke oppositiepartij heeft niet het stigmatiserende verwijt van asocialisme naar het hoofd geslingerd van progressievere oppositieleden en hun reactionaire tegenstanders?

Hieruit vallen twee zaken op te maken.

De kangoeroe wordt reeds door alle Europese machten als macht erkend.

Het is hoog tijd dat de kangoeroe zijn opvattingen, ambities en bedoelingen voor heel de wereld kenbaar maakt, en met een heus Manifest van de Kangoeroe ten strijde trekt tegen het sprookje van het asocialisme.

BioBruis™ presenteert:

HET KANGOEROEMANIFEST

Dingdong. Ik bel aan. De deur gaat open en ik sta oog in oog met een kangoeroe. De kangoeroe knippert, kijkt achter zich, de trap op, de trap af. Kijkt voor zich. Ik sta er nog steeds.

‘Sleutel vergeten,’ zeg ik.

De kangoeroe gaapt.

‘*Hello again,*’ zegt hij. Hij maakt een peacetecken en sloft terug de woonkamer in. Uitgeput sleep ik mijn gitaar en koffer de drempel over. De kangoeroe ligt alweer in zijn hangmat wat voor zich uit te neuriën. Ik laat me op de bank vallen. De bokszak hangt op zijn vertrouwde plek, bij de *Nevermind*-poster ontbreekt rechtsboven nog steeds een punaise, en volgens mij ligt zelfs de lege pizzadoos nog op dezelfde plek als voor mijn vertrek.

‘Vraag me eens hoe het op tour was,’ zeg ik.

‘Hoe was het op tour?’ vraagt de kangoeroe.

‘Ik was op pad met de band, en gisteren traden we op in Ober-Nieder-Gummersberg, en toen heb ik onder andere het oude protestlied “Wie heeft ons verlaten? De sociaaldemocraten?” gezongen, en pas na afloop had ik door dat bijna het hele publiek uit plaatselijke rooie rakkers bestond.’

‘En toen?’

‘Ze vertikten het om mee te zingen,’ zeg ik en ik schiet een piertje van een kersenbonbon in de richting van de pizzadoos. ‘Ondanks mijn herhaaldelijke aansporingen.’

‘Had dan van tevoren ook een beetje marktonderzoek gedaan,’ zegt de kangoeroe. “Wie heeft ons verlaten? Christendemocraten!” rijmt even goed.’

‘Ik zie mezelf gewoon nog niet genoeg als dienstverlener.’

‘Kan jou het schelen wat je zingt,’ zegt de kangoeroe. ‘De lui hebben betaald. Zing lekker wat ze willen horen.’

‘Weet je,’ zeg ik, ‘het raarste was... Ze vonden het drie keer niks wat we daar op het podium stonden te doen. Maar ze zaten de hele tijd braaf te klappen.’

‘Dat zijn ze gewend van hun partijcongressen,’ zegt de kangoeroe.

Met de afstandsbediening zet ik de televisie en videorecorder aan. Bud Spencer zit Terence Hill op het strand achterna en bekogelt hem met kokosnoten.

‘En wat heb jij zoal gedaan?’ vraag ik.

‘Ik lag net in de hangmat *Het recht op luiheid* van Paul Lafargue te lezen, maar toen ben ik ingedommeld,’ zegt de kangoeroe.

‘Je hebt de hele dag in je nest gelegen?’ vraag ik. Ik gooi mijn benen over de rugleuning van de bank en laat mijn hoofd naar beneden bungelen. Sinds de kangoeroe de televisie heeft gerepareerd, staat het beeld namelijk op zijn kop.

‘Ik heb niet geslapen,’ zegt de kangoeroe. ‘Ik heb mezelf gespaard. Bovendien ben ik de hele ochtend bezig geweest met het opstellen van een not to do-list.’

‘Sorry, wat?’

‘Een lijst met dingen die ik classificeer als slecht voor mezelf, voor anderen of voor het milieu. Vanavond ga ik aankruisen wat ik allemaal niet heb gedaan. En dan krijg ik daar een goed gevoel van.’

‘En tot die tijd blijf je in je hangmat liggen?’ vraag ik.

‘Er bleef niet zo gek veel over.’

Terence Hill is sneller dan Bud Spencer. Ik word duizelig. Er stroomt te veel bloed naar mijn hoofd.

‘We kunnen ook de televisie omdraaien in plaats van altijd met ons hoofd naar beneden te hangen,’ zeg ik.

‘Ga je gang,’ zegt de kangoeroe.

‘Straks.’

Mijn oog valt op de scheve plank waar vroeger altijd de boeken vanaf gleden. Nu niet meer. Ze zitten in antislipsokken.

‘Ik ben misselijk,’ zeg ik. ‘Kun je me alsjeblieft omdraaien?’

De kangoeroe komt uit zijn hangmat en zet me weer rechtop.

Ik zet de videorecorder uit.

‘Vanochtend vroeg heb ik in de trein een nieuw gedicht gemaakt!’ zeg ik.

‘Nummer 5,’ zegt de kangoeroe.

‘Wat?’

‘Nummer 5 op mijn not to do-list,’ zegt de kangoeroe. ‘Gedichten schrijven.’

‘Je weet dat ik me niet laat tegenhouden door sarcastische opmerkingen, hè.’

‘Ja, daar heb ik een behoorlijk ondubbelzinnig langetermijnonderzoek naar gedaan,’ zegt de kangoeroe.

‘Let op,’ zeg ik.

‘Is het niet ironisch,
zei vader tegen dochterlief,
dat de dommen gelukkig zijn
en de slimmen depressief?’

‘Ben jij depressief?’ vraagt de kangoeroe.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Jij?’

‘Nee.’

Opeens horen we ergens gerinkel vandaan komen.

‘Hoe het ook zij,’ zegt de kangoeroe, terwijl hij een wekker uit zijn buidel haalt en hem uitzet, ‘ik ga een tukkie doen.’

Ik krab aan mijn baard.

‘Is het niet vermoeiend om alles altijd precies omgekeerd te doen ten opzichte van de rest van de wereld?’ vraag ik.

‘Gaat wel,’ zegt de kangoeroe en gaat weer in zijn hangmat liggen. ‘Goeddag.’

We lopen dwars over de Alexanderplatz, langs een grillwalker, een gek met een infostand en een paar freaks die zich hebben verkleed als standbeelden, zogenaamde standbeeldende kunstenaars. De kangoeroe begroet iemand die Sovjet-memorabilia verkoopt. We zijn de wereldklok bijna gepasseerd als een man naar ons zwaait.

‘Can you please take a picture from us?’ vraagt hij glimlachend in steenkolenengels en hij wijst naar zichzelf en zijn gezin.

‘Yeah. Why not...’ zegt de kangoeroe schouderophalend. ‘You look funny.’

Hij haalt een wegwerpcameraatje uit zijn buidel, maakt een kiekje en stopt hem weer weg.

‘No! No!’ zegt de man. ‘With my camera!’

‘Nou...’ zucht de kangoeroe. ‘Nee.’

‘Doe gewoon,’ zeg ik.

De kangoeroe schudt zijn kop.

‘I can do it,’ bied ik de nog steeds glimlachende man aan. Hij knikt en ik neem zijn camera aan.

Klik.

‘Okay?’ vraag ik.

Kritisch tuurt de man op het schermpje.

‘No! With the TV-Tower please.’

‘Okay,’ zeg ik.

Klik.

‘Okay?’

‘No! The whole tower please.’